

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudcem JUDr. Václavem Roučkou v právní věci žalobce **Ing. L.T.**, zastoupeného *Mgr. Petrem Vlachem, advokátem se sídlem nám. Českých Bratří 10, Plzeň*, proti žalovanému **Krajskému úřadu Plzeňského kraje**, odboru dopravy a silničního hospodářství, se sídlem v Plzni Škroupova 1760/18, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 12. 2010, čj. DSH/15771/10,

takto:

- I. Žaloba se z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

Žalobou podanou u Krajského soudu v Plzni (dále jen krajský soud) se žalobce dovolával přezkumu rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Magistrátu města Plzně ze dne 6.10.2010 čj. MMP/15092/10. Tímto rozhodnutím správní orgán I. stupně uznal žalobce vinným z porušení ust. § 5 odst. 1 písm. f) zákona o silničním provozu č. 361/2000 Sb. (dále jen *zákon o silničním provozu*) a z naplnění skutkové podstaty přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích ve smyslu § 22 odst. 1 písm. d) zák. č. 200/1990 Sb., o přestupcích (dále jen *zákon o přestupcích*). Dále byl uznán vinným z porušení ust. § 4 písm. b) zák. o silničním provozu a z naplnění skutkové podstaty přestupku proti bezpečnosti a plynulosti na pozemních komunikacích ve smyslu ust. § 22 odst. 1 písm. l) zákona o přestupcích, neboť dne 19.12.2009 v době okolo 03:13 hod. v Plzni na pozemní komunikaci ulice Kardinála Berana byl jako řidič motorového vozidla tovární značky Audi RZ... kontrolován hlídkou Městské policie Plzeň, zde neuposlechl výzvy strážníka k předložení dokladů a z místa odjel, načež byl pronásledován hlídkou městské policie, která měla na vozidle v činnosti zvukové i světelné výstražné znamení v úmyslu vozidlo žalobce zastavit. Pokyny hlídky městské policie žalobce

neuposlechl a pokračoval v ujíždění až k ulici Na Jíkalce, kde s vozidlem zastavil u pravého okraje vozovky v prostoru u křižovatky s ulicí Rybářskou. Zde byl dostižen hlídkou městské policie a strážníkem vyzván podle zvláštního právního předpisu k podrobení se orientačnímu vyšetření pomocí dechové zkoušky, kterou odmítl. Následně se při lékařském vyšetření odmítl podrobit odběru biologického materiálu, ačkoliv to nebylo spojeno s nebezpečím pro jeho zdraví. Za to žalobci byla uložena v souladu s § 12 odst. 1 a 2 zák. o přestupcích a podle § 22 odst. 4 téhož zákona pokuta ve výši 25.000,- Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 12 měsíců a současně bylo rozhodnuto o náhradě nákladů řízení.

Žalobce v žalobě vytýkal žalovanému, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil a odvolání žalobce zamítl přesto, že rozhodnutí vycházelo z nesprávně zjištěného skutkového stavu věci. Za nesprávná skutková zjištění správního orgánu označoval žalobce zjištění, že žalobce byl dne 19.12.2009 kolem 03:13 hod. řidičem osobního automobilu Audi RZ..., že neuposlechl výzvy strážníků k zastavení vozidla a že uvedeného dne v Rybářské ulici odmítl na výzvu strážníků Městské policie Plzeň podrobit se dechové zkoušce za účelem zjištění ovlivnění alkoholem. Žalobce tvrdil, že k těmto skutkovým závěrům dospěl správní orgán nesprávným hodnocením výpovědí svědků L. a B., neboť pominul rozpory ve výpovědích těchto svědků a výpovědi hodnotil jako věrohodné zejména proto, že se jedná o strážníky městské policie. Tento postup žalobce označil za nesprávný a nezákonný a výpovědi svědků L. a B. označil za nevěrohodné. Slyšení svědci L. a B. jako strážníci městské policie podle žalobce provedli vůči žalobci služební zákrok, který byl nepřiměřený a nezákonný a strážníci měli důvod uvádět ve výpovědích záměrně nepravdivé skutečnosti o svých úkonech vůči žalobci, aby vytvořili stav, který by jejich nezákonný zákrok legalizoval. Žalobce tvrdil, že při správném a objektivním hodnocení důkazů nelze dospět k závěru o průběhu skutkového děje tak, jak je popsán ve výrokové části rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu, aniž by o tomto stavu nebyly důvodné pochybnosti. Tím, že žalovaný zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu, které trpělo zásadními vadami hodnocení důkazů, které vedly k nesprávným skutkovým zjištěním, zkrátil žalovaný žalobce na jeho subjektivním právu na spravedlivý proces.

Žalobce v žalobě dále tvrdil, že rozhodnutí žalovaného vykazuje formální vadu, neboť ač žalovaný uznal důvodnost jeho námitek proti rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu, týkajících se skutkového závěru, o tom, že následně se při lékařském vyšetření odmítl podrobit odběru biologického materiálu, ačkoliv to nebylo spojeno s nebezpečím pro jeho zdraví, nerozhodl žalovaný minimálně o změně výrokové části rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu, tohoto dílčího skutkového závěru se týkající. Z rozhodnutí žalovaného není seznatelné, zda a jakým způsobem má toto omezení skutkového děje jen na událost, jež se měla odehrát v Rybářské ulici, vliv na druh a zejména výši uložené sankce. K tomuto tvrzení žalobce uváděl, že prvoinstanční správní orgán ukládal žalobci sankci za jednání, které mělo spočívat mimo jiné ve dvojím odmítnutí vyšetření na ovlivnění alkoholem. K prvnímu odmítnutí mělo dojít v Plzni Rybářské ulici, při výzvě činěné strážníky B. a L. a k druhému ve Fakultní nemocnici v Plzni při výzvě dané policistou V. či lékařem MUDr. P. Skutečnost, že pachatel spáchá přestupek více jednáním, je nepochybně významným kritériem při ukládání sankce, zejména při stanovení její výše. Jestliže v odvolacím řízení byla část skutkového děje uznána za neprokázanou, nemůže být tato skutečnost pominuta ve vztahu

k výši uvedené sankci. Tím, že žalovaný takto nepostupoval, zkrátil žalobce na jeho subjektivním právu na spravedlivý proces. Z těchto důvodů žalobce navrhol, aby krajský soud rozhodnutí žalovaného zrušil, věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení a aby žalobci přiznal náhradu nákladů řízení.

Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě setrval na skutkových okolnostech, ze kterých vychází rozhodnutí správního orgánu I. stupně i na právním hodnocení tohoto skutkového stavu. K žalobní námitce na porušení práva žalobce na spravedlivý proces v důsledku formální vady rozhodnutí žalovaného žalovaný připustil, že mohl změnou výroku provést určitou korekci rozhodnutí správního orgánu I. stupně a mohl vypustit část výroku, avšak i přes určité odchýlení se od skutkových závěrů správního orgánu I. stupně, zůstal podle žalovaného skutkový závěr nezměněn, v tom, že žalobce svým jednáním dne 19.12.2009 znemožnil své vyšetření, zda při řízení vozidla byl, či nebyl, pod vlivem alkoholu, čímž naplnil skutkovou podstatu přestupku podle § 22 odst. 1 písm. d) zák. o přestupcích. Pokud by krajský soud tuto formální vadu rozhodnutí vyhodnotil jako vadu řízení, pak tato vada nemohla mít vliv na správnost nebo zákonnost napadeného rozhodnutí včetně ukládané sankce a neměla by být důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí krajským soudem. Žalovaný navrhl, aby žaloba byla zamítnuta.

Z obsahu správního spisu bylo zjištěno, že tento spisový materiál obsahuje zejména spisovou dokumentaci Policie ČR, Městského ředitelství policie Plzeň, zahrnující oznámení Magistrátu města Plzně o přestupku žalobce ze dne 15. ledna 2010 s připojenými listinami, dále oznámení o zahájení řízení o přestupcích, kterých se měl žalobce dopustit, protokol o ústním jednání ze dne 29.3.2010 s vyjádřením žalobce a s výpovědí svědka J.L., protokol o ústním jednání z 9.4.2010 z výpovědi svědka J.B., protokol o ústním jednání z 26.4.2010 s výpovědi svědka L.L. a M.N., protokol o ústním jednání ze 17.5.2010 s výslechem svědků P.K. a T.P., protokol o ústním jednání z 10.6.2010 s výslechem svědka J.V., protokol o ústním jednání z 28.7.2010 s výpovědi svědka M.S. a MUDr. M.P. a protokol o ústním jednání z 25.8.2010 s výpovědi svědka P.M. Na základě shromážděných podkladů správní orgán I. stupně vydal rozhodnutí ve věci přestupků žalobce dne 6.10.2010 a rozhodl výrokem, který byl výše krajským soudem výše prezentován. Správní orgán v odůvodnění svého rozhodnutí podrobně rekapituloval jednotlivé podklady, které byly ve správním řízení shromážděny a shledal, že z těchto podkladů jsou zřejmé značné rozpory ve výpovědích zakročujících strážníků a žalobce v otázce popisu průběhu silniční kontroly, jak na komunikaci Plachého ulice, tak i na komunikaci Na Jíkalce. Žalobce popíral, že by byl řidičem předmětného vozidla, popíral, že by ze strany zakročujících strážníků byl vyzván k nějakým úkonům a že by byl vyzván podrobit se dechové zkoušce a zcela rozdílně popisoval samotný zákrok strážníků. Tyto rozpory správní orgán vnímal jako pochopitelnou a možnou obhajobu žalobce, neboť žalobci jako obviněnému nelze bránit v tom, aby se hájil i nepravdivými informacemi. Vyjádření žalobce, že nebyl řidičem vozidla a že nebyl vyzván k podrobení se dechové zkoušce, shodně potvrzovali jeho spolujezdci a zaměstnanci pan K. a pan P. U výpovědi těchto svědků správní orgán však shledal minimální důkazní hodnotu, neboť v některých bodech své výpovědi nebyli schopni vypovídat s poukazem na časový odstup, v jiných bodech, zejména při popisu zákroků strážníků, si naopak vše zcela dopodrobna pamatovali a to i přes jejich ovlivnění alkoholem, které shodně předeslali. Vyjádření žalobce o řízení vozidla osobou jemu neznámou vyhodnotil správní orgán jako ryze

účelové a vyvrácené a to i pod tíhou výpovědi svědka M., který evidentně poskytoval žalobci alibi. Správní orgán porovnával prvotní výpověď žalobce před Policií ČR, kde se o osobě pana M. nezmiňoval a se svojí verzí přišel až při výpovědi před správním orgánem, přičemž při své výpovědi na Policii ČR osobu pana M. zcela pominul, ačkoliv ten by den po události pomohl uvést osobu skutečného řidiče a tím by od prvopočátku mohl žalobce vyvinut. Při hodnocení výpovědí svědků zakročujících strážníků městské policie správní orgán shledal rozpory o poloze zastavení služebního vozidla policie, nehodnotil tento rozpor jako zásadní, neboť vnímal jako pochopitelné, že s ohledem na časový odstup výpovědi od samotného zákroku si strážníci nemohli podrobnosti přesně pamatovat. Jako věrohodný a reálný shledal popis události, kdy strážníci uváděli, že vozidlo, jež pronásledovali, neztratili z dohledu, za tímto zastavili bezprostředně po jeho zastavení. V tu dobu také oba zřetelně viděli osobu žalobce vystupovat z místa řidiče. Kdyby bylo možné, že strážník L. nemusel v Plachého ulici vidět osobu řidiče, zcela nepochybně ji viděl následně v ulici Na Jíkalce. Pokud by správní orgán přijal verzi prezentovanou žalobcem a jeho spolujezdci, jevilo by se zmizení řidiče vozidla jako nevysvětlitelná záhada, neboť časový odstup příjezdu vozidla městské policie od zastavení pronásledovaného vozidla nemohl být tak významný, aby z místa odešla další osoba beze stop. Absurdnost této situace zvyšuje tvrzení posádky sledovaného vozidla, která nebyla schopna podat žádnou informaci o směru odchodu údajného řidiče. Oba slyšení strážníci se rozcházel v popisu průběhu služebního zákroku, kdy strážník B. popsal, že si je jist, že spolu s žalobcem při jeho zadržení neupadli na zem, že upadl pouze žalobce, oproti popisu události strážníkem L., který uváděl, že vlivem zledovatělé vozovky upadli spolu s žalobcem oba strážníci. Ani tento rozpor správní orgán neshledal tak zásadním, aby vznesl pochybnosti o věrohodnosti a pravdivosti jejich výpovědi. Samotný průběh zákroku a jeho intenzity přitom nebyla předmětem přestupkového řízení a správní orgán shledává tyto okolnosti irelevantními ve vztahu k protiprávnímu jednání žalobce, které je mu kladeno za vinu. Za stěžejní okolnost považoval správní orgán výpověď strážníků, ve které shodně popisovali odmítnutí obviněného prokázat svoji totožnost a podrobit se na jejich výzvu dechové zkoušce. Správní orgán se ztotožnil s tvrzením strážníků, že prokázání totožnosti je možné provést slovně, stejně jako je možné podrobit se dechové zkoušce, ačkoliv vyzývaná osoba má nasazena pouta. Z výpovědí svědků vyplynulo, že žalobce byl vyzván oběma strážníky, přičemž strážník B. doplňoval, že následná výzva k dechové zkoušce proběhla s připraveným dechovým přístrojem. Výpovědi svědků K. a P. o absenci jakékoliv výzvy zakročujících strážníků vůči obviněnému, správní orgán hodnotil jako nevěrohodné. Oproti tomu výpovědi strážníků shledal pravdivými a věrohodnými, neboť skutečnosti jimi uváděné byly zjištěny při výkonu jejich úředních povinností. Z výpovědí slyšených svědků shodně zaznělo, že žalobce byl vůči strážníkům vulgární a byl zjevně pod vlivem alkoholu, z čehož je zřejmé, že správní orgán celou událost posoudil nikoliv jako standartní silniční kontrolu, nýbrž jako nutný zákrok a to již s ohledem na podezření z útoku na veřejného činitele ze strany žalobce. Sám žalobce nepopíral, že byl pod vlivem alkoholu a proto bylo možné, že tím i jeho vnímání celé situace bylo ovlivněno. Správní orgán uváděl, že na podkladě svědecké výpovědi MUDr. P. vzal za nepochybné, že žalobce byl MUDr. P. vyzván k odběru biologického materiálu, což odmítl. Na základě shromážděných listinných podkladů o provedených důkazů správní orgán považoval za jednoznačně prokázané, že žalobce dne 19.12.2009 okolo 03:13 hod. jako řidič motorového vozidla RZ 4P1 1797 nerespektoval výzvy strážníků k předložení dokladů a k následnému zastavení vozidla, poté se na výzvu strážníků odmítl podrobit dechové zkoušce a následně odběru biologického materiálu.

Odmítnutím podrobit se vyšetření, zda při řízení vozidla nebyl žalobce ovlivněn alkoholem, porušil ust. § 5 odst. 1 písm. f) zák. o silničním provozu, čímž naplnil skutkovou podstatu přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích ve smyslu § 22 odst. 1 písm. d) zák. o přestupcích. Neuposlechnutím výzvy strážníka žalobce porušil ust. § 4 písm. b) zák. o silničním provozu, čímž naplnil skutkovou podstatu přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích ve smyslu § 22 odst. 1 písm. l) zák. o přestupcích. Při stanovení druhu a výše uložených sankcí správní orgán postupoval podle § 12 odst. 2 zák. o přestupcích, kdy při společném řízení se uloží sankce vztahující se na přestupek nejprísněji postižitelný. Z tohoto důvodu vycházel správní orgán ze závažnosti přestupku podle § 22 odst. 1 písm. d) zák. o přestupcích vyjádřené sankcemi v § 22 odst. 4 téhož zákona, který stanoví pokutu od 25.000,- Kč do 50.000,- Kč a zákaz činnosti od 1 roku do 2 let. Správní orgán dále uváděl okolnosti, které zhodnotil při ukládání výše sankce a délky trestu zákazu činnosti.

O odvolání žalobce proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím, kterým odvolání žalobce zamítl a rozhodnutí správního orgánu potvrdil. V odůvodnění svého rozhodnutí správní orgán vycházel ze skutkových zjištění učiněných v průběhu řízení o projednávaných přestupcích a na základě vznesených odvolacích výtek posuzoval správnost skutkových závěrů správního orgánu I. stupně. Na podkladě výpovědí jednotlivých svědků dospěl ke shodným závěrům jako správní orgán I. stupně o věrohodnosti výpovědí svědků příslušníků Městské policie Plzeň J.L. a J.B. a zjištěné rozpory v těchto výpovědích přiřadil k okolnostem, které nejsou právně relevantní pro posuzování otázky viny a trestu žalobce za projednávané přestupky. K další námitce odvolatele žalované posuzoval obsah výpovědi svědků T.P. a P.K., kteří byli účastníky podnikového večírku hotelu Stella v Plzni a kteří byli členy posádky předmětného automobilu a kteří jsou podřízeni žalobce. Žalovaný dospěl k závěru, že výpovědi svědků P.K. a T.P. jsou účelové, jejichž účelem bylo zprostit žalobce odpovědnosti za jím spáchané přestupky. Tyto závěry podkládal obsahem výpovědi slyšených svědků v konfrontaci s dalšími provedenými důkazy. K další odvolací výtce, která se týkala tvrzeného odmítnutí žalobce podrobit se odběru biologického materiálu ve zdravotnickém zařízení, hodnotil žalovaný shromážděné podklady zejména svědka MUDr. M.P. zajišťujícího lékařské ošetření žalobce a svědka J.V. příslušníka Policie ČR, Obvodního oddělení Plzeň – střed a shledal, že ve výpovědích těchto svědků společně s protokolem o lékařském vyšetření při ovlivnění alkoholem jsou nesrovnalosti. Žalovaný se ztotožnil s námitkami žalobce jako odvolatele, že tyto výpovědi nelze užít jako důkaz s plnou důkazní hodnotou, neboť jejich důkazní hodnota je naopak velmi nízká. Z těchto podkladů žalovaný usoudil, že není prokázáno jednoznačně, kdy mělo dojít k samotnému lékařskému vyšetření žalobce, zda předtím, než byl odvezen na pokoj v nemocnici, tedy před příjezdem hlídky Policie ČR, či až poté, co hlídka Policie ČR dorazila do fakultní nemocnice. Není ani prokázáno a zřejmé, jakým úkonům měl být přítomen prapor. J.V. Žalovaný došel k závěru, že znaky skutkové podstaty přestupku spočívajícího v odmítnutí podrobit se vyšetření na zjištění, zda žalobce nebyl pod vlivem alkoholu, byly naplněny již v ulici Rybářská, kdy žalobce byl vyzván k podrobení se dechové zkoušce. To bylo prokázáno výpověďmi svědků L. a B.

K další odvolací výtce mířící na nesprávné hodnocení výpovědi svědka M. společně s výpovědí žalobce, žalovaný správní orgán dospěl k závěru, že svědci L. a B. sepisovali

úřední záznam o zákroku dne 19.12.2009 a v souladu s obsahem tohoto úředního záznamu vypovídali i před správním orgánem I. stupně. Žalovaný proto odmítl domněnku žalobce, že tito svědci mohli svoji výpověď přizpůsobit jeho výpovědi, neboť žalobce podával vysvětlení až 23.12.2009. Svědci L. a B. vypovídali tak zcela nezávisle na výpovědi odvolatele. K výpovědi dalšího svědka M.P. žalovaný uváděl, že pokud by žalobce tohoto svědka zmínil již u Policie ČR, mohl tento svědek již 19.12.2009 vypovídat k osobě údajného řidiče vozidla Audi. Vzhledem k tomu, že tento svědek si na situaci dne 19.12.2009 nepamatoval, důkazní hodnota jeho výpovědi byla vyhodnocena jako téměř nulová. Žalovaný dospěl komplexně k závěru, že správní orgán I. stupně provedl dostatek důkazů pro rozhodnutí ve věci, přičemž z těchto provedených důkazů vyvodil i správné skutkové závěry. Žalovaný se ztotožnil s hodnocením svědeckých výpovědí svědků L. a B., zdůraznil, že intenzita zákroku těchto svědků není v přímé souvislosti s přestupky, kterých se žalobce dopustil. Neuposlechnutí výzvy k zastavení vozidla a odmítnutí dechové zkoušky nemůže nikterak legitimizovat zásah hlídky Městské policie Plzeň spočívající v použití donucovacích prostředků. Z tohoto důvodu tito svědci neměli důvod vypovídat nepravdivě. Z těchto důvodů žalovaný neshledal podmínky pro zrušení napadeného rozhodnutí ani neshledal důvody pro zastavení řízení či pro vrácení věci správnímu orgánu I. stupně. Proto podané odvolání zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil.

V průběhu jednání o žalobě žalobce prostřednictvím svého právního zástupce uváděl, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně vycházelo z nesprávně zjištěného skutkového stavu věci, stálo na nesprávném hodnocení výpovědí svědků příslušníků městské policie L. a B. a pokud žalovaný rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil a podané odvolání žalobce vůči němu zamítl, žalobou napadené rozhodnutí je nezákonné. K důvodům na jejichž podkladě dospěl k těmto právním závěrům, uváděl shodné skutečnosti jako v odůvodnění projednávané žaloby. Žalobce navrhl, aby rozhodnutí žalovaného bylo krajským soudem zrušeno a aby žalobci byla přiznána náhrada nákladů řízení. Žalovaný v průběhu jednání před krajským soudem navrhl zamítnutí žaloby, a to z důvodů, které jsou uváděny v odůvodnění žalobou přezkoumávaného rozhodnutí.

Krajský soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu a rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobcích bodů, které žalobce řádně v žalobě uplatnil (§ 75 odst. 1 a 2 s.ř.s.).

V přezkoumávaném případě byl žalobce rozhodnutím správního orgánu I. stupně uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 22 odst. 1 písm. d) zák. č. 200/1990 Sb., o přestupcích, v návaznosti na porušení § 5 odst. 1 písm. f) zák. č. 361/2000 Sb., o silničním provozu, dále byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 22 odst. 1 písm. l) zák. o přestupcích v důsledku porušení § 4 písm. b) zák. o silničním provozu.

Podle **§ 4 písm. b) zák. o silničním provozu** při účasti na provozu na pozemních komunikacích je každý povinen řídit se pravidly provozu na pozemních komunikacích upravenými tímto zákonem, pokyny policisty, pokyny osob oprávněných k řízení provozu na pozemních komunikacích podle § 75 odst. 5, 8 a 9 a zastavování vozidel podle § 79 odst. 1 a pokyny osob, o nichž to stanoví zvláštní právní předpis vydaným zajištěním bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích.

Podle **§ 22 odst. 1 písm. l) zák. o přestupcích** přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích se dopustí ten, kdo v provozu na pozemních komunikacích jiným jednáním, než které je uvedeno pod písmeny a) až k) poruší zvláštní právní předpis.

Podle **§ 5 odst. 1 písm. f) zák. o silničním provozu** řidič je kromě povinností uvedených v § 4 dále povinen podrobit se na výzvu policisty, příslušníka vojenské policie, zaměstnavatele, ošetřujícího lékaře nebo strážníka obecní policie vyšetření, podle zvláštního právního předpisu ke zjištění, zda není ovlivněn alkoholem.

Podle **§ 22 odst. 1 písm. d) zák. o přestupcích** přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích se dopustí ten, kdo v provozu na pozemních komunikacích se přes výzvu podle zvláštního právního předpisu odmítne podrobit vyšetření, zda při řízení vozidla nebo jízdy na zvířeti nebyl ovlivněn alkoholem nebo jinou návykovou látkou, ačkoliv takové vyšetření není spojeno s nebezpečím pro jeho zdraví.

Podle **§ 22 odst. 4 zák. o přestupcích** pokuta od 25.000,- Kč do 50.000,- Kč a zákaz činnosti od 1 roku do 2 let se uloží za přestupek podle § 22 odst. 1 písm. c, d, e), bodu 1 a 5 a písm. h).

Krajský soud při přezkoumání žalobou napadeného rozhodnutí vycházel ze závěru, že jednání žalobce, kterým měl naplnit skutkové podstaty dvou přestupků, je nutno rozdělit do dvou oblastí, které jsou vymezeny místem a časem. Rozhodnutí žalovaného i správního orgánu I. stupně stojí na skutkovém zjištění, že žalobce jako řidič motorového vozidla tov. zn. Audi RZ... dne 19.12.2009 v době okolo 03:13 hod. v Plzni, zastavil motorovým vozidlem v ulici Kardinála Berana a souběžně s tímto vozidlem na straně jeho řidiče zastavilo služební vozidlo městské policie, které za vozidlem značky Audi jelo od Palackého náměstí v Plzni v oblasti nákupního centra Plaza, kde službu konající strážníci Městské policie zaregistrovali, že vozidlo značky Audi dostalo na zledovatělé komunikaci smyk. V ulici Kardinála Berana posádka služebního vozidla městské policie, tvořena strážníky J.L. a J.B., přistoupila k běžné silniční kontrole vozidla značky Audi. Silniční kontrolu prováděl strážník B., který společně s druhým strážníkem L. označili žalobce za osobu řidiče kontrolovaného vozidla. Strážník B. požádal řidiče o předložení řidičského průkazu, osvědčení o registraci vozidla a občanského průkazu. V této části silniční kontroly řidič s vozidlem se plynule rozjel směrem vzad, vycouval vedle pravé boční části služebního vozidla a odjel Plachého ulicí směrem ke Klatovské třídě. Strážníci městské policie na operační oddělení nahlásili, že jim ujíždí vozidlo, požádali o pomoc další hlídky a se zapnutým světelným i zvukovým výstražným zařízením, s rozsvíceným nápisem stop, umístěným vpředu na světelné rampě na střeše vozidla vyjeli za kontrolovaným vozidlem Audi. V tomto čase a v tomto místě byl skutkový stav správními orgány vyhodnocen tak, že řidič vozidla Audi porušil povinnosti řidiče vyplývající z § 4 písm. b) silničního zákona, podle kterého je řidič povinen se řídit pravidly provozu na pozemních komunikacích uvedených tímto zákonem a pokyny policisty a dopustil se přestupku podle § 22 odst. 1 písm. l) zákona o přestupcích.

Motorové vozidlo tov. značky Audi dále pokračovalo v ujíždění až k ulici Na Jíkalce, kde zastavilo u pravého okraje vozovky v prostoru u křižovatky s ulicí Rybářskou. Po té, co služební vozidlo městské policie dojelo vozidlo Audi, jeho posádka registrovala dva členy posádky vozidla Audi, kteří vystoupili z vozidla a odcházeli od vozidla po směru jízdy a ještě před tím, při dojíždění tohoto vozidla, ve vzdálenosti asi 10 metrů, viděli vystupovat z vozidla Audi jeho řidiče. Řidič vycházel směrem k služebnímu vozidlu městské policie a na strážníky jeho pohyb vyvolal dojem, jakoby se rozběhl. Pro oba strážníky bylo zjevné, že se řidič chce z místa vzdálit a při zákroku na tohoto řidiče na zledovatělém povrchu oba strážníci i řidič vozidla upadli na zem a strážníci řidiči přiložili pouta. Řidič se choval agresivně, vulgárně, nereagoval na výzvu prokázat svoji totožnost a odmítl podrobit se orientační dechové zkoušce na alkohol.

Žalobce se bránil tvrzením, že osobní vozidlo Audi RZ 4P1 1797 jehož je vlastníkem, dne 19.12.2009 v inkriminované době neřídil a nemohl se proto jako řidič vozidla dopustit obou přestupků. Svoji obranu žalobce postavil na tvrzení, že dne 19.12.2009 po ukončení firemního večírku v hotelu Stella v Plzni, jako obvykle i v jiných případech, požádal svého kamaráda provozujícího taxislužbu, aby přijel na toto místo spolu s dalším řidičem, který pak nasedl do osobního vozidla Audi, s kterým žalobce a jeho podřízené P.K. a T.P., z místa večírku odvážel. Žalobce tvrdil, že vůči jeho osobě strážníci městské policie v ulici Na Jíkalce provedli zcela nepřiměřený zákrok, v jehož důsledku došlo k jeho zranění a krátkodobé hospitalizaci. Oba strážníci městské policie proto vypovídali o celé události zjevně v neprospěch žalobce, aby tak ospravedlnili intenzitu a nepřiměřenost služebního zákroku.

Při posuzování žalobní výtky na nesprávně zjištěný skutkový stav věci v důsledku nesprávného hodnocení výpovědi svědků strážníků městské policie L. a B., vycházel krajský soud z ustanovení § 3 správního řádu, zák. č. 500/2004 Sb., podle kterého nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonů s požadavky uvedenými v § 2 správního řádu. Krajský soud shledal, že v přestupkovém řízení byly provedeny veškeré dostupné důkazy, zejména výsledky zasahujících strážníků městské policie J.L. a J.B., policistů České republiky, kteří se v různých časových etapách spolupodíleli na prováděném služebním zákroku (L.L., M.N., D.V., M.S.). Při zjištění stavu věci správní orgán vyslechl svědky P.K., T.P. a P.M., kteří se o vlastní vůli dostavili k podání svědecké výpovědi před správním orgánem a vypovídali ve prospěch žalobce. Při hodnocení provedených důkazů, zejména výpovědi slyšených svědků, krajský soud neshledal procesní pochybení správních orgánů, které by bylo způsobilé přivodit nezákonnost rozhodnutí ve věci samé. Proces hodnocení důkazů je nezbytné vnímat jako autonomní činnost správního orgánu, který na základě zjištěného stavu věci dospívá ke skutkovým závěrům a z nich dovozuje závěry právní. Soud v rámci přezkumné činnosti není oprávněn závěry hodnocení důkazů měnit, ale může toliko nalézt rozpor mezi obsahem správního spisu, zahrnujícím obsah výpovědí slyšených svědků a obsah provedených listinných důkazů a mezi učiněnými skutkovými a následně právními závěry. Soud pak posuzuje, zda tyto vstupy jsou v logickém souladu s učiněnými skutkovými a právními závěry a zda tyto závěry správního orgánu nejsou v rozporu s principy formální logiky. Svědecké výpovědi strážníků L. a B. krajský soud ve shodě s žalovaným i správním orgánem I. stupně hodnotil jako svědecké výpovědi s plnou vypovídací hodnotou, přičemž shledal, že výpovědi obou strážníků v základních rysech

shodně popsali přestupkové jednání žalobce a současně shledal, že tyto svědecké výpovědi vytvořily s dalšími shromážděnými důkazy ucelený důkazní řetězec. K základním rysům krajský soud přiřazuje objasnění těch okolností, které vymezují skutkovou podstatu obou projednávaných přestupků a které se týkají objasnění, zda žalobce se odmítl řídit pokyny strážníka městské policie při provádění silniční kontroly v Plzni na pozemní komunikaci ulici Kardinála Berana a zda odmítl podrobit se orientačnímu vyšetření pomocí dechové zkoušky při realizaci zákroku strážníků městské policie vůči žalobci po dostižení vozidla žalobce značky Audi, služebním vozidlem městské policie v prostoru ulice Na Jíkalce. V těchto základních skutkových okolnostech správní orgány neshledaly rozpory a znaky skutkové podstaty obou přestupků uznaly za naplněné. Žalovaný správní orgán se v odůvodnění přezkoumávaného rozhodnutí vypořádal s veškerými námitkami žalobce, které uplatnil v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně a řádně odůvodnil i zjištěnou sníženou hodnověrnost až nevěrohodnost výpovědi svědků P.K., T.P. a P.M., kteří podporovali verzi žalobce o tom, že od okamžiku ukončení firemního večírku v hotelu Stella v Plzni sám neřídil své vlastní osobní vozidlo značky Audi, ale vozidlo bylo řízeno jemu neznámým řidičem, kterého mu zprostředkoval jeho kamarád P.M., za účelem převezení vozidla žalobce z prostoru hotelu Stella do místa, kde bydlí manželka žalobce. Hodnověrnost této verze snížila i ta skutečnost, že ani svědek P.M., který měl zprostředkovat převoz vozidla žalobce jiným řidičem a který vozidlem podle tvrzení žalobce měl jet, neuvedl jméno této osoby. Samotná výpověď žalobce k věci samé byla, co do věrohodnosti snižována prokázaným faktem, který ani žalobce nepopíral, že v inkriminované době byl žalobce pod vlivem alkoholu, což dosvědčovali slyšení svědci, příslušníci městské policie i svědek MUDr. M.P., který zajišťoval lékařské ošetření žalobce a na bližší podrobnosti událostí si nevzpomínal. Z obsahu odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí nelze učinit závěr, že hodnověrnost svědků, slyšených strážníků městské policie, by byla zvýšena pouze proto, že se jednalo o příslušníky městské policie. Pokud výpovědi svědků, včetně výpovědi strážníků městské policie, vykazovaly rozpory, pak krajský soud konstatuje, že tyto rozpory se netýkaly skutečností, jejichž prokázání bylo nezbytné k objasnění skutkových podstat obou přestupků.

Krajský soud uvádí, že ve smyslu ust. § 3 správního řádu při respektování zásady materiální pravdy správní orgán činí úkony tak, aby zjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný k prokázání či vyvrácení naplnění znaku skutkové podstaty přestupku, který je předmětem vedeného řízení. Provádění důkazů nemá za cíl nalezení objektivní pravdy, což je obecně a speciálně v přezkoumávaném případě, v podstatě nemožné. V daném případě, lze polemizovat s otázkou přiměřenosti či zjevné nepřiměřenosti služebního zákroku, který provedli příslušníci městské policie vůči žalobci, ale je objektivně nemožné, dospět k objektivnímu zjištění, do jaké míry se na běhu událostí podílela tvrzená agresivita či arogance žalobce, jednajícího prokazatelně pod určitým vlivem alkoholu, a do jaké míry to byla nepřiměřenost zákroku zasahujících strážníků, což v konečném důsledku přivedlo pád žalobce obličejem na zem, následnou potyčku s oběma strážníky a následné nasazení pout žalobci. Okolnosti dokreslující samotný zákrok zasahujících strážníků a otázka možnosti vhodnosti a adekvátnosti jejich zákroku vůči žalobci skutečně nebyla předmětem vedeného přestupkového řízení, neboť tyto okolnosti nenáleží k těm základním okolnostem, které definují skutkové podstaty projednávaných přestupků a žalovaný ani správní orgán I. stupně neměly pravomoc tuto otázku dále šetřit. Proto také krajský soud na podkladě § 52 odst. 2 s.ř.s. neprovedl žalobcem navržené důkazy

předloženými fotografiemi dokumentujícími rozsah zranění žalobce v souvislosti s provedeným služebním zákrokem. Správní orgány se pouze, a to v souladu s výsledky provedeného dokazování a vyhodnocení provedených důkazů, zabývaly obranou žalobce, který tvrdil, že tvrzení příslušníků městské policie o tom, že řídil své osobní vozidlo, že odmítl prokázat svoji totožnost, že odmítl podrobit se dechové zkoušce za účelem ověření, zda je ovlivněn alkoholem, mělo pouze následně legalizovat neadekvátní zákrok příslušníků městské policie.

Tvrzení žalobce, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně vycházelo z nesprávně zjištěného skutkového stavu věci, v důsledku nesprávného hodnocení výpovědí svědků L. a B. a že rozhodnutí žalovaného se stalo nezákonným, když rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdilo, krajský soud neshledal jako důvodné.

Žalobce nezákonnost rozhodnutí žalovaného spatřoval také v jeho formální vadě, kdy žalovaný na rozdíl od rozhodnutí správního orgánu I. stupně odmítnutí výzvy žalobce podrobit se vyšetření na přítomnost alkoholu v krvi, omezil pouze na událost, která se odehrála v Rybářské ulici a odmítnutí výzvy k podrobení se vyšetření na přítomnost alkoholu již nevázal na následné odmítnutí tohoto vyšetření odběrem biologického materiálu ve Fakultní nemocnici v Plzni. Podle žalobce nebylo zřejmé, jaký vliv toto omezení skutkového děje mělo na druh a výši uložené sankce. U této žalobní výtky soud uznal její opodstatněnost. Žalovaný se tímto postupem skutečně dopustil procesní vady, nicméně krajský soud shledal, že tato procesní vada nemohla mít vliv na zákonnost samotného rozhodnutí ve věci samé. V přezkoumávaném případě za přestupkové jednání byla žalobci v souladu s § 12 odst. 1 a 2 zák. o přestupcích a podle § 22 odst. 4 téhož zákona uložena pokuta ve výši 25.000,- Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 12 měsíců. Při porovnání uložených sankcí s ustanovením § 22 odst. 4 zák. o přestupcích je zřejmé, že v souzeném případě byla žalobci uložena pokuta i zákaz činnosti na nejnižší možné spodní hranici zákonné sazby. Z tohoto důvodu žalovaný i při zúžení skutkového děje, kdy odmítnutí podrobit se vyšetření na ovlivnění alkoholem vázal pouze na skutek odehrávající se při prováděném zákroku v Plzni v ulici Na Jíkalce a nikoli již na skutek, který se měl odehrát ve FN v Plzni při odmítnutí odběru biologického materiálu při lékařském vyšetření žalobce, nemohl žalovaný přistoupit k uložení mírnějších sankcí, které již byly uloženy na nejnižší možné hranici. Z tohoto důvodu zjištěná procesní vada nemohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci samé a nemohla se stát důvodem pro zrušení přezkoumávaného rozhodnutí.

Krajský soud na podkladě shora uvedených důvodů zamítl projednávanou žalobu jako nedůvodnou na podkladě § 78 odst. 7 s.ř.s.

O náhradě nákladů řízení rozhodl krajský soud na podkladě § 60 odst. 1 s.ř.s. a vycházel ze skutečnosti, že žalovaný, který dosáhl v řízení procesního úspěchu náhradu nákladů řízení nežádal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou

vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Plzni 17. prosince 2012

JUDr. Václav Roučka, v.r.
samosoudce

Za správnost: Kovářiková